

fram for partiet - april -77

leder:

tre tog 1. mai – bare ett rødt

SÆRLIG TRE FEIL FINNES I 1.MAI-ARBEI-
DET TIL NÅ. DISSE FEILA ER:
--DET LEGGES FOR LITE VEKT PÅ LOKALE
PAROLER OG DAGSKRAV.
--MOBILISERINGA KNYTTES IKKE SAMMEN MED
KAMPEN MOT REVISJONISTENES TOG.
--LANGT FRA ALLE KAMERATER I PARTIET
HAR STARTA MASSEMobilisering TIL FFF.

RETTET VI OPP DISSE FEILA I APRIL, HAR
VI GRUNNLAG FOR Å TRO PÅ FRAMGANG
1. MAI.

FFF i Oslo har hatt framgang hvert ene-
ste år siden det ble arrangert første
gang som Rød Arbeiderfront. Men mange
tror at denne framgangen kommer av seg
selv, at det er en naturlov at vi skal
øke med ett eller to tusen hvert år.
Dette er feil, hvert eneste år har jett
krevd hard innsats å gå fram. I år har vi
hatt to viktige oppgaver ved siden av
1. mai-arbeidet siden jul: KK's dagsavis-
kampanje og 8. mars. Dette har ført til
at partiet ikke har jobba "full dag" med
FFF etter jul, slik vi pleier. Derfor
er vi i år i bakleksa i forhold til tid-
ligere. Situasjonen nå tyder ikke på
framgang 1. mai, tvært om!

TRE TOG - ETT RØDT!

Oslo SV har vedtatt å arrangere eget
1. mai-tog. Foreløpig ser vi lite til
dette toget. Vi kan regne med at det
blir, SV må markere seg sjøl foran valget.
Bruddet i Oslo Samorg mellom DNA og SV/
NKP var ikke et politisk brudd. SV/NKP
representerte ikke en politisk opposi-
sjonsplattform i 1. mai-spørsmålet.
Tvert i mot, de ble enige om hovedpa-
rolene og fortsatt A-regjering. Bruddet
kom da de ikke fikk NKP-eren Marit Land-
sem Berntsen som taler. **DETTE TOGET ER
LIKE REAKSJONERT SOM SAMORGTØGET!**

Dette toget er

- et streikesabotasjetog
 - et pro-sosialimperialistisk tog
 - et boligraseringstog
 - et "nei til sjøbestemt abort nå"-
tog
- osv osv osv.

Eneste forskjellen mellom de to togene
er at Samorg arrangerer valgkamptog for
DNA, mens SV arrangerer valgkamptog for
seg sjøl. I Oslo vil det gå to parti-tog
og ett front-tog - Faglig 1. mai Front.
Tidligere år har vi anklaget SV for å stå
sammen med Aspengren på Youngstorget og
gjort det til deres største synd 1. mai.
I år gjør de ikke det. Uten at vi avslø-
rer deres praksis konkret på alle områ-
der vil de ha muligheter til å framstille
seg som et progressivt alternativ. I all
propaganda må vi ta opp kampen mot SV-
toget, ikke bare mot Samorg/DNA. Mange
som tidligere år har hatt FFF som eneste
alternativ, vil i år se SV's tog som et
progressivt alternativ. Vi klarer ikke
å vinne slike uorganiserte for FFF bare
ved å propagandere FFF's utmerka platt-
form. Vi må konkret avsløre SV-ledelsen
fra sak til sak liksom vi har gjort og
gjør det med DNA/LO-ledelsen. Eksempel:
SV-ledelsen har kasta seg på danninga av
en ANTI- "Berufsverbod"-komite og ret-
ter søkelyset på forholda i Vest-Tysk-
land.

Hvilken praksis står de for i Norge?
SV's faglige leder i Tromsø går i spissen
for trakasseringa av progressive arbei-
dere på Tromsø Skibsverft og forbyr salg
av Klassekampen. Reidar Larsen og Berge
Furre nekter å uttale seg om yrkesfor-
budkampanja mot klassebevisste arbeidere
på EB.

Vår linje er: Å skille ledelsen fra
massene. Den beste måten å avsløre SV-
ledelsen på er å forene seg med deres
medlemmer og masser på kampsaker som
alltid er i strid med SV-ledelsens poli-
tikk. SV er ingen død hund vi kan la
ligge - husk 8. mars!

MOBILISER MASSENE TIL Å GÅ I FFF MED SINE EGNE KRAV.

I fjor var det inntil mars et alvor-
lig avvik i 1. mai-arbeidet som viste
seg ved at omtrent ingen brydde seg om
lokale klassekamp-saker. Det holdt på å
føre til tilbakegang, slik denne tenden-

sen faktisk gjorde andre steder i landet. Med en innsats den siste tida ble dette rettet opp og var grunnlaget for at det var 10.000. Men det var bare enkelte områder som klarte å rette opp svakhetene. I år er dette fremdeles et problem.

FFF er et bredt klassekamptog der massene demonstrerer og reiser sine egne krav. Vi kommunister har felles interesser med massene. Derfor kan vi gå i spissen, motsatt av SV/DNA-ledelsen, i organiseringa av massene.

Å legge vekt på lokale dagskrav og mobilisering etter masselinjas prinsipper er ei forutsetning for framgang i -77. Bryter vi dette prinsippet, vil vi oppleve stagnasjon eller tilbakegang.

Særlig er det viktig at vi i år korrigerer det avviket fra masselinja som i fjor fantes spesielt på områdene student, kvinne og ungdom. Alle kamerater og styrer som har slike områder under sitt ansvar må ta et ekstra kraft-tak. Gjør undersøkelser hvis dere ikke veit noe, still paroler i samsvar med massenes interesser, organiser og aktiviser dem. Husk hva som skjedde på Stovner på en dag!

Noen steder har folk utmerka lokale paroler, men de gjør den store feilen at de ikke mobiliserer massene rundt dem, men beholder dem for seg sjøl. Toget blir ikke større om vi stiller med aldri så gode paroler, dersom vi ikke bruker parolene til å trekke med oss folk. Husk "Panserpadda HS" fra i fjor. Folk må gå ut til de gruppene de skal jobbe med, på samme måte som folk som jobba med fremmedarbeidere i fjor oppsøkte fremmedarbeiderne i deres egne miljøer.

INGEN PARTIMEDLEMMER HAR I APRIL GJØRE-MÅL SOM HINDRER 1. MAI-MOBILISERING!

- HVOR mange har du til nå mobilisert til 1. mai-toget?
- HVOR mange merker har du solgt?
- HAR du vært med på å sette opp plakater eller dele ut løpesedler?
- ER tilslutning til FFF fremma i den organisasjonen du deltar i?

Hvis vi stilte disse spørsmåla til medlemmene er vi redd svrene ville bli opp og ned. Situasjonen når dette skrives er slik at langt fra alle medlemmer driver 1. mai-arbeid. Alle partimedlemmer må øyeblikkelig organisere arbeidet sitt slik at de kan drive 1. mai-arbeid.

Borgerskapet og arbeideraristokratiet vil, etter som 1. mai nærmer seg, komme med trumfesset sitt: "FFF er et AKP-tog." Kommunazismen og annen hets vil ikke bli mindre, men trappes opp. Siden de ikke tør å gå imot våre paroler, fordi de veit at det er massenes paroler, må de skremme med AKP. Dersom vi går til motangrep, er det vi som kommer styrka ut av kampen. "Vag å kjempe - vag å vinne."

Vær forberedt på denne hetsen, og gjør massene forberedt. Det er SV og DNA som lager partitog. Vi skal ikke bli tatt på senga nar Dagbladet og andre aviser skriver side opp og side ned om AKP-toget i uka for 1. mai.

FRAMGANG FOR FFF I OSLO - OGSA I 1977!

Mange steder har det arbeidet som drives en karakter av "den altomfattende fronten", som tar opp alt mulig på møter, diskuterer og diskuterer, vedtar og vedtar! FFF er ingen "folkekongress"!

Husk at det viktigste er å mobilisere til toget 1. mai, og måten en gjør dette på er ved personlig mobilisering og aksjoner. Ta kontakt direkte med arbeidskamerater, venner, naboer, grupper i strøket osv. Mobiliser dem til toget, mobiliser dem til å være med på å dele ut løpesedler, sette opp plakater, mobilisere sine kamerater.

Komiteemøter avholdes bare når de er retta mot mobilisering, vedtak av lokale paroler, samling for aksjoner og slike nødvendige ting.

oktober – spalta.

KJØPER DU DEN NYE LENIN-SERIEN?

SELGER DU BØKENE I DEN TIL VENNER AV PARTIET?

I juni i fjor kom den første boka i Lenin: Utvalgte verker i 12 bind - "Venstre'-kommunismen og andre taler og artikler". Før jul kom to bind til, bind 2 - "Hva må gjøres?" og bind 6 - "Imperialismen og andre artikler".

I løpet av 1977 vil det komme fem bind til. De fire siste kommer våren og sommeren 1978. Til sammen blir det 2700 sider av Lenins verker på norsk. Nå blir det mulig å abonnere på denne serien, slik at en får hver bok tilsendt etter hvert.

Kjøper DU disse bøkene etter hvert som de kommer? Sørger DU for at partiets venner og sympatisører, kamerater i ungdomsforbunda osv. blir kjent med serien og skaffer seg den? Selger DU bøkene til uorganiserte kamerater du jobber sammen med? En god del av dere som leser dette vil svare nei på det første spørsmålet, og svært få vil svare ja på det siste.

Utløse streiker - utgi Lenin.

Utgivelsen av Lenin-serien er et resultat av et vedtak i partiledelsen. Det er en del av en større plan for å gjøre de marxist-leninistiske klassikerverka tilgjengelige på norsk. Vedtaket om dette er et ledd i å sette partiets program ut i livet. Akkurat som det er ei viktig og sentral oppgave for partiet å ta initiativet til streiker og andre økonomiske og politiske kamper mot borgerskapet, er det ei viktig og sentral oppgave å oversette og å gi ut marxist-leninistiske bøker, særlig av klassikerne.

Det nye prinsipp-programet slår fast at spredninga av marxistiske bøker er ei oppgave i den daglige klassekampen under kapitalismen, at det er en del av klassekampen at så mange kamerater i og utafør partiet som mulig studerer marxistiske verker. (Se kapittel 23 i del V i programboka.)

Slutt på revisjonistmonopol.

Før utgivelsen av 12-binderen av Lenin begynte, var revolusjonære i Norge avhengige av å studere Lenin i utgaver fra det svarte revisjonistforlaget Ny Dag. Det begynte å gi ut Lenins bøker

på nytt igjen først etter at den marxist-leninistiske bevegelsen hadde begynt å bli sterk. Dels for å profitere på bevegelsen økonomisk, dels for å prøve å føre den på avveier. Åssen kan en føre en revolusjonær bevegelse på avveier ved å gi ut Lenin? Kjenner du ikke svaret på det, skal du ta fram ei av utgavene derfra og lese, først baksideteksten. Hva står der: revisjonistiske angrep på kommunismen og ml-bevegelsen. Så noen sider i boka: tungt snirklete norsk, jukse oversettelse, uten opplysninger, utvalg av tekster egnet til å så forvirring i mange tilfeller.

Lenin for revolusjonære arbeidere.

Den utgava Oktober nå utgir etter vedtak i partiledelsen er laga av våre egne kamerater. Den svarer til ei utgave Marx-Engels-Lenin-instituttet ga ut siste gang i 1946 og blei redigert under vegledning av Stalin. Den er utarbeida av revolusjonære og blir utgitt av vårt eget forlag. Den blei i si tid skapt for å skaffe klassebevisste arbeidere og kommunister over hele verden et grundig førstehåndskjennskap til Lenins verker, sånn at de kunne bli bedre klassekjempere og flinkere til å lage revolusjon.

Oktober-utgava er oversatt til god norsk - det arbeidere, bønder, skoleelever og soldater mener er god norsk, som de kjenner seg igjen i. Den er nøyaktig oversatt, kontrollert i detalj mot den offisielle engelske teksten av kameratene i forlaget. Den er utstyrt med forklaringer både av ord og historiske omstendigheter, slik at den kan brukes av nybegynnere uten andre forutsetninger enn sitt eget klassestandpunkt - og viljen til å studere for å lære åssen en styrter kapitalismen og borgerskapets diktatur.

Tre gærne argumenter mot serien.

Det koster penger å lage den, det koster penger å kjøpe den. Noen sier: "Jeg får ikke lest alt det noen gang - 2700 sider, det får vente". Andre sier: "'Imperialismen' og 'Hva må gjøres' har jeg fra før - billig utgave fra Ny Dag, åffer bruke over 60 kroner på det samme en gang til?" Og mange tenker: "Selger den til kameraten din på jobben? Jeg trur ikke hun vil lese den, sjøl om hun er enig med oss i mye."

Dette er gærnt alt sammen. Trur du partiet hadde vedtatt å utgi denne serien

og trykke hver bok i 5.000 eks, hvid det var enig i sånne synspunkter?

For det første: Du vil lage revolusjon, og så vil du ikke ta deg tid til å lese Lenin? Nei, skaff deg bøkene etter hvert, les i dem så ofte du har anledning, gjør deg kjent med hva de inneholder, bind for bind, les gjerne litt her og litt der, og fordyp deg i stoffet etter hvert som du ser du trenger akkurat det eller det. Spør andre som har lest mer enn deg hva du skal legge vekt på. Ikke vent med å kjøpe bøkene. Du kommer til å få stadig mer bruk for dem, og da er det best du kjenner litt til dem så snart som mulig. Husk på at det stadig kommer nye kamera-ter til bevegelsen som trenger vegled-ning i studier fra deg om ett år, to år, tre år. Du har ansvar for deg sjøl nå og framover, men også for andre når det gjelder skolering.

Stoler du på et sovjetisk statsforlag?

Du "har" den fra før? Ja, men du stoler ikke på partiet til M G Knutsen i andre ting. Hvorfor skulle du stole på det når det gjelder bøker? Fordi det står V I Lenin på tittelbladet? Nå, de kaller seg "marxist-leninister" og "kommunister" også. "Program for Norges Kommunistiske Parti" står det på ei bok de har utgitt. Men du veit at det er et uthengsskilt de har satt opp for å lure folk bort fra marxismen-leninismen og kommunismen? Tar du sjansen på å bli lurt for å spare noen tiere? Partiledelsen tar i hvert fall ikke denne sjansen for å spare de tituse-ner av kroner det koster å oversette og utgi Lenin-serien.

"Hun vil ikke lese Lenin." Hvem var det Lenin skreiv for? Vinglete småborgerlige intellektuelle med overdrevne forestil-linger om sine kunnskaper og åndelige ev-ner, eller revolusjonære arbeidere og bønder i Russland, Tyskland, England, Sveits, Kina, Norge? Det siste. Saken er at du ikke vil selge bøkene til kameraten din, fordi du ikke har tenkt nok over hva studiene betyr for den revolusjonære klassen i vår tid, proletariatet. Du veit veldig godt at det er mye vanskeligere for revisjonister og andre borgerlige "arbeiderledere" å vippe en arbeider som har lest "Imperialismen" eller "Staten og revolusjonen" av pinnen, enn en som bare har hørt deg eller andre preike om hva som står i de bøkene.

Abbonner på Lenin!

Forlaget Oktober kommer om kort tid til å sende ut et tilbud til folk om å abonnere på Lenin-serien, alle binda. Dette tilbudet er til deg - og til kame-ratene dine på jobben, på skolen, eller i frontorganisasjonen du jobber i. Først og fremst til deg. For det er du som må verve henne som abbonent. Assen abbone-mentsordninga fungerer kan du lese om i KK for påske. Verveseddel får du sørge for at partiavdelinga di skaffer deg. Tegn deg sjøl - gjerne i gruppeabbone-ment, men da må du ta svært alvorlig på orden i innbetalinga når bøkene kommer. Og tegn kameraten din.

Kamerat i forlaget.

Samene og det nasjonale spørsmålet.

En av hovedparolene i FFF 1977 er: STØTT SAMENES KAMP MOT NASJONAL UNDERTRYKKING! Noen kamerater har lurt på hvorfor vi har med denne parola blant hovedparolene, spesielt her i Oslo. Denne artikkelen skal prøve å gi en nærmere begynnelse på dette.

"IKKE NOEN NASJON KAN VÆRE FRI OM DEN UNDERTRYKKER ANDRE NASJONER"

Disse orda av Marx og Engels blir sitert av Lenin i brosjyra "Sosialisme og krig". Han sier videre:

"Sosialister kan ikke nå sitt store mål uten å kjempe mot all undertrykking av nasjoner. Derfor må de helt avgjort kreve at de sosialdemokratiske partiene i undertrykkerland (spesielt i de såkalte "stormaktene") må anerkjenne og kjempe for sjølråderetten til de undertrykte nasjonene, nettopp i den politiske betydninga av uttrykket, dvs. retten til politisk løsriving. Den sosialisten i en herskende eller koloniserende nasjon som unnlater å kjempe for denne retten, er en sjåvinist..." ("Sosialisme og krig", s.23)

Norge er ikke en imperialistisk stormakt med kolonier og halvkolonier i alle verdenshjørner. Men for det norske proletariatet og det kommunistiske partiet dets, er den norske imperialistiske utbyttinga og undertrykkinga av samene av avgjørende betydning, akkurat som den danske imperialistiske utbyttinga og undertrykkinga av Grønland og Færøyane er av avgjørende betydning for det danske proletariatet og dets parti. For, som Lenin sier samme sted "et proletariat som godtar den minste vold fra "sin" nasjon mot andre nasjoner kan ikke være et sosialistisk proletariat." Hvilken betydning får dette for holdninga vår til samene?

LITT OM SAMENE

Ser vi på et vanlig borgerlig leksikon om samene får vi følgende opplysninger bl.a.:samene er et folkeslag som er spredt over det nordvestlige Russland og det nordlige Sverige, Finland og Norge. I en oversikt fra 1960 regnes det med at det fins ca. 35 - 36 000 samer totalt, av dem 20-22 000 i Norge, 10 000 i Sverige, 2 500 i Finland og ca. 2000 i Russland. Videre kan vi finne at samene har en gammel kultur. Steinredskaper og hustuffer fra ca. 2000 f.Kr. stammer sannsynligvis fra samer. Fra 400 e.Kr. har en kjennskap til samiske boplasser, og samtidig fins det også historiske beretninger om samene. Reindrifta kjenner en til fra det 16. århundre. I dag er ca. 2000 samer flyttsamer som driver med reindrift, mens resten lever av fiske, jordbruk og jakt.

Så langt et borgerlig leksikon. Det det borgerlige leksikonet ikke sier noe om er åssen samene i Norge gjennom århundreder er blitt undertrykt av den norske staten, åssen samene er blitt frarøva beitemarker og naturrikdommer, og underkua på alle områder, økonomisk, politisk, kulturelt og sosialt. AKP(m-l)s sameprogram tar opp dette, og hvilke oppgaver det stiller for partiet:

"AKP(m-l) ser det slik at den underkuinga den norske staten driv og lenge har drive mot det samiske folket er ei skamleg brotsverk norsk kolonialisme har gjort.

AKP (m-l) ser det som ei av dei viktigaste oppgåvene sine å delta i striden det samiske folket fører, for å utvikle og stø han. Ei av dei viktigaste oppgåvene for den sosialistiske revolusjonen i Noreg er å gje det samiske folket dei rettane det har krav på som folk..." (Partiboka 1973, s.76. Sameprogrammet til AKP (m-l) har nå kommet som hefte på samisk og norsk.)

Men, vil noen kanskje si, det er klart at samene er undertrykt. Men, er det riktig å snakke om nasjonal undertrykking, er det mulig å snakke om samene som en nasjon?

ER SAMENE EN NASJON ?

Stalin definerer kjennetegna for en nasjon slik:

"En nasjon er et historisk oppstått, stabilt samfunn, danna på grunnlag av et felles språk, territorium, økonomisk liv og psykisk karakter som gir seg uttrykk i en felles kultur.."

(Stalin: Marxisme og det nasjonale spørsmål, oversatt fra engelsk av meg, finnes også på Oktober-hefte.)

La oss prøve disse kjennetegna på samene:

- historisk oppstått, stabilt samfunn. Dette har jeg allerede vært inne på - det samiske samfunnet har lange historiske røtter, og det har vært et stabilt samfunn. De tendensene til oppløsning som finnes kommer på grunn av den nasjonale undertrykkinga og sletter ikke ut disse historiske kjennetegna.
- felles språk - samene har et felles, og særegent språk

- felles territorium - samene har i århundreder holdt seg til det samme territorium. Dette territoriumet skulle da tilhøre den samiske nasjonen - men store deler av det har den norske staten annektert.

- felles økonomisk liv. Dette går ikke bare på at de driver med det samme, men at det er et visst samkvem mellom de forskjellige delene av samfunnet. Den samiske nasjonen tilfredsstiller ikke dette fullt ut - men det er det flere land som er underkua av imperialismen som ikke gjør, og det skyldes nettopp den nasjonale underkuinga. Så vidt jeg veit kan vi imidlertid peke på klare økonomiske trekk. Dette vil vi kunne utdype når vi får bedre grep om den samiske historia, som, typisk nok, den norske staten latter som ikke eksisterer.

- felles kultur. Samene har en felles og særpreget kultur som fortsatt lever trass i alt som er blitt gjort for å utsette den.

Vi konkluderer med at samene er en nasjon, og at størstedelen av denne nasjonen er undertrykt av norsk imperialisme. (Den øvrige av svensk, finsk og russisk imperiakisme.) Hva er kommunistenes holdning til en nasjon undertrykt av "ens egen" imperialisme?

RETTE TIL EGEN STATLIG EKISTENS

Særlig Lenin og Stalin har gjort det klart hvilket krav kommunistene må stille når ens eget land undertrykker en annen nasjon: at den undertrykte nasjonen sjøl må få bestemme over sin framtid og at det også innebærer at den må ha rett til til å skille seg ut som egen stat hvis den ønsker det. Det betyr ikke at kommunistene alltid vil anbefale løsrivelse. For den sosialistiske revolusjonen kan det gunstigste være at den underkua nasjonen ikke skiller seg ut. Men den reele retten og muligheten til å skille seg ut skal den alltid ha, og det er det spesielt viktig for proletariatet i undertrykkernasjonen å holde fast ved. Lenin sier det slik :

" Hovedtyngden av den internasjonale oppdragelse av arbeiderne i undertrykkernasjonen må nødvendigvis legges på propaganda og forsvaret for de undertrykte nasjoners frihet til å rive seg løs. Uten dette fins det ingen internasjonalisme. Vi har rett og plikt til å behandle enhver sosialdemokrat i en undertrykkernasjon som unnlater å drive slik propaganda som en imperialist og skurk. Dette er et ubefingert krav selv om sjansen for at løsrivelse før innføringen av sosialismen var mulig og "gjennomførlig" bare var en mot tusen.." (Siteret i Stalin:"Leninismens grunnlag, s. 55)

Dette prinsippet er også korrekt formulert i AKP (m-l)s sameprogram. Der slås det fast at den samiske nasjonen ikke vil få full økonomisk og politisk frihet før under sosialismen. AKP(m-l) vil være imot å splitte opp en større sosialistisk stat i flere mindre. Men hvis samene ønsker å danne en egen stat, vil ikke det sosialistiske Norge sette seg imot det. Den samiske nasjonens rett til selvbestemmelse skal respekteres.

SPØRSMÅLET ER VIKTIG!

Under imperialismen er de undertrykte nasjonenes kamp en viktig del av kampen for sosialismen. Det gjelder også samenes kamp for nasjonale rettigheter som ikke kan løses i et kapitalistisk Norge. Den samiske nasjonen har interesse av et sosialistisk Norge. Samtidig er den samiske nasjonen trua på livet av den norske imperialismen, som har som mål å utslutte den samiske nasjonen. Derfor er det av største betydning å støtte den kampen samene fører. Men ikke bare det: det er avgjørende at vi viser at vi, arbeiderklassens parti, ikke tar standpunkt for den norske imperialismen ved passivitet eller likegyldighet. Å si at samespørsmålet ikke er viktig, er i bunn og grunn en støtte til norsk imperialisme, mot den samiske nasjonen.

Dette gir også samespørsmålet sin naturlige og viktige plass på arbeiderklassens internasjonale kampdag - 1. mai. Et spesielt poeng for Oslo i tillegg - som andre underkua og utbytta nasjoner i andre land er den samiske befolkninga i ferd med å bli drevet ut fra sitt opprinnelige område og ut i tettstedene. Utsatt som næringsgrunnlaget deres blir revet bort. Den største samebygda i Norge er - ikke i Finnmark - men i Oslo!

STUDER AKP(M-L)S SAMEPROGRAM FRA 1973!

DRIV PROPAGANDA OG AGITASJON MOT DEN NASJONALE UNDERTRYKKINGA AV SAMENE! MOBILISER SAMER TIL FFF 1977!

Lena

ffp's studiespalte.

Fra og med dette nummeret av FFP vil vi starte en fast studiespalte. Her vil vi komme med klassiske tekster om spørsmål som er viktige i den ideologiske og politiske kampen i og utafør partiet. Vi vil starte med to tekster som tar opp det nasjonale spørsmålet, spesielt slik det har gitt seg uttrykk i diskusjonene om Svalbard er norsk land. Hel- og halv-trotskytiske grupper av alle slag, som gruppene til Hovden og Berntsen, hevder at parolen om at Svalbard er norsk land, er en annekjonistisk parole. Den teksten vi bringer fra Lenin, viser klart hvor feilaktig dette er, og at de som hevder dette sjøl er annekjonister fordi de forsvarete områder som tilhører mindre imperialistiske land, blir annektert av større. Ingen er vel i tvil om at trotskytenes parole vil ført til nettopp det et når det gjelder Svalbard - at Svalbard blir annektert av den aggressive supermakta Sovjet.

Grupper som Hovden-gruppa og Berntsen-gruppa hevder også at det ikke er mulig å snakke om at proletariatet har interesser av det nasjonale spørsmålet under imperialismen. Det skulle bare være mulig under den før-monopolistiske kapitalismen da borgerskapet var progressivt. Dette viser klart hvor høyre de i virkeligheten er, for de setter proletariatets interesser for det nasjonale spørsmålet som identiske, og bare en følge av borgerskapets, i denne perioden. Utdraget vi bringer fra Stalin viser klart at proletariatets interesser av det nasjonale spørsmål hele tida bygger på dets egne klasseinteresser, både under den tidlige før-monopolistiske kapitalismen, og under imperialismen.

Vi vil også oppfordre til å studere grundig Stalin: Om det nasjonale spørsmål i Leninismens grunnlag, s.48-55. Her står det mye som også angår denne kampen. Dette er del av de obligatoriske sjølstudiene i vår.

LENIN OM ANNEKSJONER

Lenin definerer først begrepet annekasjon:

"I begrepet annekasjon inngår vanligvis 1) begrepet voldsbruk (tilslutning gjennom maktbruk) 2) begrepet fremmed-nasjonal undertrykkelse (tilvending av fremmede områder osv.), og iblant også 3) begrepet brudd på status quo..."

Så kommer det avsnittet vi skal ta for oss:

"I §3 i første avsnitt av sine teser uttaler våre polske kamerater meget bestemt at de er imot alle annekasjoner. Allerede i §4 i samme avsnitt finner vi dessverre påstander som er klart annekjonistiske. Denne § begynner med følgende...for å si det mildt... merkelige setting:

"Utgangspunktet for sosial-demokratenes kamp mot annekasjoner, mot det å holde undertrykte nasjoner med makt innenfor grensene til den stat som har annektert dem må være å avstå fra ethvert forsvar av fedrelandet (forfatterens kursiv), som i den imperialistiske æra er et forsvar av ens eget borgerskaps rett til å undertrykke og utplyndre fremmede folk..."

Hva er så dette? Hva mener man?

"Utgangspunktet for kampen mot annekasjoner er å avstå fra ethvert forsvar av fedrelandet"... Men "forsvar av fedrelandet" kan vi jo kalle, og har det opptil nå vært vanlig å kalle enhver nasjonal krig, enhver nasjonal oppstand. Vi er imot annekasjon, men...vi forstår faktisk det-

te slik at vi er imot den krig de annekterte fører for å frigjøre seg fra dem som har annektert dem, vi er imot at de annekterte gjør oppstand for å frigjøre seg fra dem som har annektert dem'. Er ikke dette en anneksjonistisk påstand ?

De som har skrevet disse tesene motiverer sin...merkelige påstand med at "i imperialismens æra" er det å forsvare fedrelandet det samme som å forsvare sitt eget borgerskaps rett til å undertrykke andre folk. Men det er riktig bare når det dreier seg om en imperialistisk krig, dvs. en krig mellom imperialistiske makter eller grupper av makter, hvor begge krigførende parter ikke bare undertrykker "fremmede folk" men faktisk fører krig for å avgjøre hvem av dem som i størst grad skal kunne undertrykke fremmede folk !

Det er helt tydelig at forfatterne stiller spørsmålet om "forsvaret av fedrelandet" ganske annerledes enn vårt parti gjør det. Vi avviser ethvert "forsvar av fedrelandet" i en imperialistisk krig. Dette er det gitt meget klart uttrykk for både i manifestet fra Sentralkomiteen i vårt parti og i resolusjonene fra Bern, som er gjengitt i brosjyra "Sosialisme og krig", som er gitt ut på tysk og fransk. Vi har også understreket det to ganger i våre teser (i merknadene til avsnittene 4 og 6). Det ser ut til at forfatterne av de polske teser avviser forsvaret av fedrelandet generelt, dvs. også når det gjelder nasjonale kriger, idet de muligens anser nasjonale kriger umulige "i imperialismens æra". Vi sier "muligens" for våre polske kamerater har ikke lagt fram noe slikt syn i sine teser.

Et slikt standpunkt er det gitt klart uttrykk for i tesene til den tyske gruppen "Die Internationale" og i en brosjyre av Junius (det er Rosa Luxemburg, RFP-red.) som vi skal ta for oss i en særlig artikkel. I tillegg til det som er sagt der vil vi bare føye til at et annektert områdes eller annektert lands nasjonale oppstand mot de annekterende godt kan kalles nettopp en oppstand, og

ikke en krig (vi har hørt en slik innvending og anfører den derfor her, selv om vi anser at denne diskusjonen om terminologi er lite alvorlig). I alle fall er det vel neppe noen som vil gi seg til å påstå at det annekterte Belgia, Galizia og Armenia ikke har full rett til å kalle sin "oppstand" mot dem som har annektert dem for "forsvar av fedrelandet". Våre polske kamerater er altså imot en slik oppstand på det grunnlag at det i disse annekterte landene også finnes et borgerskap, som også undertrykker fremmede folk, eller rettere sagt, kan undertrykke, ettersom det her bare dreier seg om "dets rett til å undertrykke". For å vurdere en krig eller oppstand som er igang, tar man altså som utgangspunkt, ikke dens virkelige sosiale innhold, (en undertrykt nasjons kamp for å frigjøre seg fra undertrykkeren) men den mulighet at det borgerskapet som nå er undertrykt, kan komme til å virkeliggjøre sin "rett til undertrykkelse". Der- som f.eks. Belgia blir annektert av Tyskland i 1917, og så i 1918 går til kamp for å frigjøre seg, så vil altså våre polske kamerater være imot denne kampen med den begrunnelse at det belgiske borgerskapet har "rett til å undertrykke fremmede folk" !

I denne vurderingen finns overhodet ikke noe som smaker av marxistisk eller revolusjonært. Dersom vi ikke vil forråde sosialismen, må vi støtte enhver oppstand mot vår hovedfiende, borgerskapet i de store statene, så sant det ikke er den reaksjonære klasse som gjør motstand. Hvis vi lar være å støtte annekterte områdene når de gjør opprør, blir vi objektivt sett anneksjonister. Nettopp "i imperialismens æra", som er den begynnende sosiale revolusjons æra, skal proletariatet med særlig energi i denne støtte de annekterte områder i deres oppstand, for så i morgen eller samtidig gå til angrep mot "stor"-maktens borgerskap, som er blitt svekket gjennom en slik oppstand.

De polske kameratene går imidlertid enda lenger i sin anneksjonisme. De er ikke bare imot at annekterte områder skal gjøre opprør, de er imot en-

hver gjenopprettelse av deres uavhengighet, selv om det skjer på fredelig vis'. Hør bare her:

Sosial -demokratiet, som fraskriver seg et hvert ansvar for imperialistisk undertrykkelsespolitikk og som bekjemper denne på den mest besluttsomme måte, går ikke på noen måte inn for at det skal reises nye grensestolper i Europa eller for at de grensestolper som er revet ned av imperialismen skal settes opp igjen." (uthevet av forfatterne)

Idag har "imperialismen revet ned grensestolpene" mellom Tyskland og Belgia, mellom Russland og Galisia. Det internasjonale sosial-demokrati skal altså nå være imot at de settes opp igjen, uansett på hvilken måte. I 1905, "i imperialismens æra" proklamerte det norske Storting landets løsrivelse fra Sverige, og når det ikke lyktes de svenske reaksjonære å få igang den krigen mellom Sverige og Norge dom de gikk så

hardt inn for så skyldtes det både de svenske arbeidernes motstand og hele den internasjonale imperialistiske situasjonen. Men den gangen skulle altså sosial-demokratene ha vært imot Norges løsrivelse, ettersom dette utvilsomt innebar at "det ble reist nye grensestolper i Europa" !!

Dette er faktisk åpen og direkte anneksjonisme. Det er ingen grunn til å tilbakevise den, det gjør den fint selv. Det er ikke et eneste sosialistisk parti som vil gi seg til å hevde at "vi er imot anneksjoner generelt, men når det gjelder Europa vil vi godta anneksjoner eller avfinne oss med det ettersom de allerede er foretatt..."

Fra "En oppsummering av diskusjonen om selvbestemmelse", skrevet i 1916

STALIN OM PROLETARIATETS INTERESSE AV KAMPEN MOT NASJONAL UNDERTRYKKING.

(...) "Av det som har blitt sagt vil det være klart at den nasjonale kampen under vilkåra til den oppadstigende kapitalismen er en kamp de borgerlige klassene fører seg imellom. Noen ganger lykkes det borgerskapet å trekke proletariatet med inn i den nasjonale rørsla, og da antar den nasjonale kampen ytre sett karakteren av en kamp som "omfatter hele nasjonen". Men sånn er det bare ytre sett. I sitt vesen er den alltid en borgerlig kamp, en kamp som er til fordel for, og lønnsom hovdsaklig for borgerskapet.

Men det følger ikke på noen måte at proletariatet ikke skulle reise kampen mot nasjonal undertrykking.

Begrensninger i friheten til å bevege seg, mangel på stemmerett, språklig undertrykking, stengning av skoler, og andre former for forfølgelse, berører arbeiderne ikke mindre, og heller mere, enn borgerskapet. En slik tingenes tilstand kan bare tjene til å forsinke den frie utviklinga av de åndelige kreftene til proletariatet i de undertrykte nasjonene. En kan ikke sna-

kke alvorlig om en fri utvikling av de åndelige evnene til den tatarske eller den jødiske arbeidren hvis han ikke får lov til å bruke sitt morsmål på møter og forelesninger, og hvis skolene hans blir stengt.

Men politikken med nasjonalistisk forfølgelse er farlig for proletariatets sak også av en annen grunn. Det avleder oppmerksomheten til store strata fra sosiale spørsmål, spørsmåla som angår klassekampen, til nasjonale spørsmål, spørsmål som er "felles" for proletariatet og borgerskapet. Og dette skaper et gunstig jordsmonn for løgnpropagandaen om "interessefelleskap" for å glatte over klasseinteressene til proletariatet og for å slavebinde arbeiderklassen åndelig. Dette skaper et alvorlig hinder for oppgava med å forene arbeiderne fra alle nasjonaliteter. Hvis en betydelig del av de polske arbeiderne fortsatt er åndelig slavebundet av de polske nasjonalistene, hvis de fortsatt står utafør den internasjonale arbeiderbevegelsen, er det hovedsaklig fordi den anti-polske politikken til de kommende stormakter" gjennom alle år

skaper jordsmonn for denne trældommen og hindrer at arbeiderne frigjør seg fra den.

Men politikken med forfølgelser stopper ikke der. Ikke sjelden passerer den fra et "system" med undertrykking til et "system" med å sette nasjoner opp mot hverandre, til et "system" med massakre og pogromer. Det sistnevnte systemet er sjølsagt ikke overalt og alltid mulig, men der det er mulig - der elementære borgerlige rettigheter mangler, - antar det ofte fryktelige dimensjoner og truer med å drukne arbeiderklassens enhets sak i blod og tårer. Kaukaserne og sydrusserne gir tallrike eksempler. "Splitt og hersk" - det er hensikten med politikken med å sette nasjoner opp mot hverandre. Og der en slik politikk lykkes, er det et enormt stort onde for proletariatet og et alvorlig hinder for målet å forene arbeiderne av alle nasjonaliteter i staten.

Men arbeiderne er interessert i den fullstendige sammensmeltinga med alle andre arbeidskamerater inn i en eneste inetrnasjonal hær, i at alle blir raskt og endelig frigjort fra den åndelige trældommen under borgerskapet, og av den fullstendige og frie utviklinga av de åndelige kreftene til alle sine brødre, uansett hvilken nasjon de hører til.

Derfor bekjemper arbeiderne., og vil fortsette å bekjempe, politikken med nasjonal undertrykking i alle sine former, fra den mest subtile til den groveste, på samme måte som politikken med å sette nasjoner opp mtt hverandre i alle sine former.

Sosial-demokratene (les:kommunistene, red.) i alle land utroper derfor nasjonenes rett til selvbestemmelse..."

(Fra: Marxismen og det nasjonale spørsmål, kap.II Den nasjonale bevegelsen. Utdraget herfra er oversatt fra engelsk av FFP-red. Finnes også i et eldre oktober-hefte om Stalin og det nasjonale spørsmål.)

I Leninismens Grunnlag, Det nasjonale spørsmål, som er obligatoriske studier i vår, går Stalin videre og tar opp det særmerkete ved det nasjonale spørsmål i imperialismens epoke - at det er del av den proletariske verdensrevolusjonen. Siden utdraget her først og fremst tar opp det nasjonale spørsmål under den tidligere kapitalismen, er det viktig og også ta med det som står i Leninismens grunnlag (s.48-55) for å få et helhetlig bilde av Stalins syn på det nasjonale spørsmål.

fram for en seierrik valgkamp!

Utpå høsten skal det være stortingsvalg igjen, og sjøl om det ikke er tida for å sette alle kluter til enda, så er det ingen ting i veien for at vi kan begynne å glede oss, og sende valgkampen en tanke i ledige stunder. For, som alltid før, skal vi bruke denne anledningen til å komme bredt ut med den kommunistiske politikken, vi skal fylke sympatisører og venner til å jobbe aktivt sammen med oss i Rød Valgallianse, og vi skal mobilisere enda breiere for å få de progressive massene til å ta et klart standpunkt for denne politikken ved å gi stemmen sin til RV.

Enkelte kamerater har det med å blåse litt i nesen av valgkamp, og ser det som vel luksuriøst av AKP å hengi seg til slike sysler i tider da det begynner å blåse stadig sterkere rundt omkring. Disse kameratene spør om vi i virkeligheten kan ha kommet så langt i korrigeringa av høyrelinjene som vi påstår. Tenk å kaste seg inn i det parlamentariske spillet! Tenk å ville nedlate seg til å kappes med borgerne og revisjonistene om taburetter på Stortinget! Kan dette virkelig være revolusjonær politikk?

Mot slike standpunkter må vi stå fast på at den revolusjonære politikken i valgtider nettopp er å drive valgkamp. Deltakelse eller ikke i valget er ikke noe prinsippsspørsmål for oss, men et taktisk spørsmål som må vurderes konkret fra gang til gang. I enkelte situasjoner vil det utvilsomt være riktig å boikotte valget. Dersom proletariatet har kvitta seg med parlamentariske illusjoner, og heller vil gjøre revolusjon enn å putte lapper med navn på i ei kasse, vil det sikkert være feilaktig å stille til valg. Likeså vil det være feilaktig å stille hvis "valget" foregår i et fascistisk diktatur, som f.eks. i Spania. Hvis den revolusjonære bevegelsen er svært svak og fåtallig er det også tvisomt om det er riktig å stille.

Ikke noe av dette stemmer med Norge i 1977. Vi lever i et borgerlig demokrati hvor arbeiderklassen i stor grad har parlamentariske illusjoner. Den revolusjonære bevegelsen er voksende, og i alle fall sterk nok til å gjennomføre en framgangsrik valgkamp mot borgere og revisjonister.

Ikke for at vi trur vi vil få noe sosialistisk smfunn gjennom Stortinget. Linja vår har alltid vært at bare den proletariske revolusjonen vil føre oss til sosialismen, og revisjonistenes prat om å innføre sosialismen via Stortinget er ei linje for å kaste blår i øynene på folk i dag, og for å drukne massekampen i blod når det skjærper seg kraftigere med tida.

Nei, hvem er det som står på høyrelinja? Sjøl om våre kamerater er svært så radikale i kjeften, så er det de som nekter å ta del i valgkampen som taler borgerskapet si sak i partiet i dette spørsmålet. Det de i virkeligheten går inn for, er å gi de borgerlige arbeiderpartiene fritt spillerom når de forsøker å villlede massene til å hjelpe seg til flest mulig bein på tinget. De vil grave grøfter mellom massene og det kommunistiske partiet, og drive massene i armene på borgerskapet.

Så lenge de parlamentariske illusjonene er så utbredt i massene som de er, når den politiske interessen et høydepunkt de siste månedene før et valg. Borgerskapet har gjennom lengre tid fått folk til å tru at når de slipper sedlene sine i urna er de med og styrer landet. Og til tross for uttalt stor misnøye med de åpent borgerlige partiene og de borgerlige arbeiderpartiene, skjærper folk seg for virkelig å kunne ta et standpunkt.

I slike tider er det uhyre viktig at kommunistene legger skuldrene til for å nedkjempe illusjonene. Når feite papper og karrierister klisser seg inn på det arbeidende folket, skal vi trappe opp propagandaen for revolusjon og sosialisme, og vi har store mengder materiale å bruke når vi skal rydde ut den trua folk har til Stortinget.

I årets valgkamp skal vi i tillegg legge spesielt stor vekt på kampen mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet, og vi skal propagandere støtte til streiker og kamp mot utbytting, oppsigelser og trakassering. Og, ikke minst, vi skal legge stor vekt på å avsløre de borgerlige arbeiderpartiene DNA, SV og "NKP".

Som kommunister har vi plikt til å stille opp et alternativ til disse partiene. Gjør vi ikke det, tar vi ikke alvorlig på å nedkjempe parlamentariske

illusjoner, og det er ikke annet enn svik mot arbeiderklassen og folket. For et proletariat med tru på Stortinget kommer aldri til å gjøre revolusjon.

Skulle vi få inn en representant på tinget ser vi sjølsagt dette som en seier for vår politikk. Vi er ikke dem som lar en sjanse gå fra oss til å avsløre råt-

tenskapen i det kapitalistiske samfunnet, og talerstolen på Stortinget er et bra sted å gjøre dette fra. Imidlertid vil dette aldri bli noen hovedsak for oss, hovedsaken er å nå bredt ut med en riktig politikk, og slik verve stadig nye folk til klassekamparen.

Fram for en seierrik valgkamp!

Julius

mobiliser til kampucea – festmøtet!

17. april er 2-årsdagen for seieren i folkekrigen i Kampucea. Da blir det stort festmøte i Oslo, med apeller og mye kultur. Aftenposten og NÅ vil anstrenge seg for å gjøre festmøtet til en smal og liten affære. De vil hetse hysterisk mot feiringa av denne 2-årsdagen.

Nå er det kommunistenes oppgave å forsvare Kampucea -

- å forsvare seiren i folkekrigen
- å forsvare gjenoppbygginga
- å forsvare bygginga av sosialismen

Hetsen mot Kampucea kan bare besvares ved at kommunistene går i spissen og reiser kampen mot den. Det er imperialismen som hetser, og for øyeblikket er Kampucea brennpunktet i imperialismens hets mot all virkelig frigjøring, demokrati og sosialisme.

Derfor: Kjøp billetter til festmøtet!
Ta med arbeidskamerater, venner og kjente!

Ludvik

Om rehabiliterings- parola.

HVA ER "REHABILITERING PÅ BEBOERNES
VILKÅR?"

Denne parola har aldri blitt skikkelig diskutert. Den tolkes ofte forskjellig fra bydel til bydel. Det har blitt oppsummert at vi har hatt to linjer i boligkampen (FFP-mars 1976). Noen kamerater vi har diskutert med mener at boligutvalgets linje der var feilaktig. De mener at parola "Nei til husleieøkning - stat og kommune skal betale rehabiliteringa", er uttrykk for ei riktig linje.

Det te har vi motsigelser på, og reiser disse til diskusjon her.

1. At gårdeieren skal betale forsømt vedlikehold, er en klar sak.
2. Det som derimot ikke er klart er spørsmålet om hvem som skal betale standardheving. Standardheving vil si innlegging av wc, og bad, varmt vann i leiligheten, skikkelig isolasjon og oppvarningsmuligheter av leiligheten...

Ifølge linja fra FFP 3/76 skulle rehabiliteringa skje ut fra folks pengepung. Ut fra dette skulle de selv bestemme tempo, og rekkefølge, og hva som skulle gjøres. Det står videre i innlegget at det ville være illusjoner å vente seg noe av kommunen. Det antydes dessuten at om folk i eldre bystrøk skal få en bedre bolig, må de forbedre kjøpekrafta si: kjempe for bedre lønn.

Engels peker på i "Om boligspørsmålet" at forholdet mellom leieboer og utlier er kvalitativt forskjellig fra forholdet mellom arbeider og kapitalist: "I boligspørsmålet har vi to parter,

overfor hverandre, leieboer og utleier. Den første vil kjøpe den midlertidige bruksretten til en leilighet av den siste. Leieboeren har penger eller kreditt - selv om han må betale ågerpris for denne kreditten, noe som øker husleia. Dette er rett og slett et varesalg. Det er ikke en forretning mellom proletær og borger, mellom arbeider og kapitalist. Leieboern - selv om det er en arbeider - opptrer som en formuende mann. Han har allerede solgt sin sægne vare, arbeidskrafta. Med denne salgssummen opptrer han som kjøper av bruksretten til en leilighet."

Konklusjonen på dette må bli at kampen for bedre boligstandard er avhengig av arbeidernes kamp for bedre lønn. Altså vil krav til subsidier fra kommunen og staten aldri kunne bli noe annet enn et lappverk.

For oss står det da klart at det viktigste kravet er å kjempe for bedre lønn, slik at arbeideren kan få anledning til å kjøpe en bedre vare uten å måtte få "sosial hjelp".

Med dette går vi ikke imot "sosial hjelp", men mener at parola "Nei til husleieøkning - stat og kommune skal betale rehabiliteringa" er en feilaktig parole fordi den entydig legger vekt på "sosial hjelp".

Parola er etter vårt syn uklar, og vi krever svar og utdyping fra boligutvalget.

Hilsen Fredrik og Truls

svar fra boligutvalget.

SVAR TIL FREDRIK OG TRULS

Dere sier at "rehabilitering på beboernes vilkår" aldri er blitt konkretisert. Det er feil da det er blitt grundig forklart i FFP-art. mai og juni / 76 og i den eksterne propagandaen. Sjøl om begrunnelsen for parola har innholdt politiske feil, mener vi parola er riktig. Det må være beboerne sjøl som stiller krav til rehabiliteringa og gjennomføringa av den. Kommunen har gjennom kommuneplanen avslørt hvordan de vil utbedre boligene. De tar ikke utgangspunkt i beboernes interesser, men i hvor lang tid dem ønsker at husa skal stå.

Så til parola "Nei til husleieøkning - kommune og stat skal betale for rehabiliteringa". BU har ikke møtt motsigelser på den høyrelinja vi har hatt for rehabiliteringa, bortsett fra "Frans" (FFP-juni/76) som sjøl sto for ei høyrelinje. Tvert i mot har den blitt godtatt og videreutvikla i de eldre bydelene. Dere sier at dere har snakka med kamerater som har hatt motsigelser på linja vi førte. ^Uet har aldri kommet oss for øre. Derfor mener vi det er fraksjonisme. Hvis kamerater har hatt motsigelser på den politikken vi hadde uten at de har lagt dette fram for BU eller DS er det sabotasje som har hindra partiet i å gjøre opp med den feilaktige linja på et tidligere tidspunkt. BU har sjøl tatt oppgjør med høyrelinja, etter påpekning fra DS, om at rehabiliteringa skulle ta utgangspunkt i folks pengepung og at folk sjøl skulle betale. Dette var ei linje for høyere husleier og ville føre til at beboerne ikke fikk det de hadde krav på og behov for. F og T veit godt at BU har tatt oppgjør med Høyrelinja, men setter FFP-mars/76 opp som BUslinje mot"Nei til husleieøkning - staten og kommunen skal betale rehabiliteringa." Hvorfor bruker F

og T sitater fra en artikkel vi har tatt oppgjør med istedet for å legge sine egne motsigelser klart fram? Det ville hjelpe partiet bedre til å utvikle ei riktig linje for boligkampen.

F og T siterer Engels for å vise at ingen husleieøkning er en feilaktig linje. Dette er misbruk av Engels. Engels analyserer boligspørsmålet og påviser at forholdet utleier-leier er et varesalg, og sier ingenting om at det er gærnt å slåss mot husleieøkning! F og T kaller parola "ingen husleieøkning - stat og kommune skal betale rehabiliteringa" for sosialhjelp. Vi sier at det er et rettmessig krav at beboerne har en skikkelig bolig (varmt vann, wc, skikkelig isolasjon, etc.) Vi stiller ikke krav om subsidiering som F og T hevder, men at stat og kommune skal betale. Er dette sosialhjelp?

Åssen stiller F og T seg til kravet om "Ingen økning av daghjemsprisene", "gratis daghjem til allebarn"? Er dette også å gå inn for sosialhjelp? Å leie en daghjems plass kan jo heller ikke sammenliknes med forholdet mellom kapitalist-proletar.

F og Ts linje er ei linje for å nedlegge boligkampen og godta høyere husleier. Eller mener de at beboerforeningene skal reise krav om høyere lønninger istedet for å slåss mot husleieøkning og for rehabilitering på beboernes vilkår?

Men samtidig vil vi si at det er riktig at FFP-art. juni/76-åpne er for at vi skal slåss for høyere lønninger og ikke mot husleieøkninger. Dette tar vi sjølkritikk for.

Vi oppfordrer sterkt kamerater til å ta del i diskusjonen. Vi veit det er motsigelser på par-

ola i boligavdelingene. Men også kamerater som ikke jobber med bolig bør ta del i diskusjonen. Det er hele partiets oppgave å utform : partiets linje på alle områder.

Boligutv.

om champignon streika - sjølkritikk.

"Ikke napalm", sa Røiseland.

Sjølkritikk på nederlagslinje i støttearbeidet
for sopp-streiken.

Rutekninga hos en streikebryter og hetsen i VG og den øvrige borgerpressa var en vandeler mellom de to linjene i partiet og et mål på utviklinga av kampen mot høgre i partiet. Sjøl var jeg blant dem som "gikk på ryggen", som bør vise at vi mener noe med parolen kritikk/sjølkritikk og at vi kan lære av feila vi gjør.

Kort fortalt skjedde følgende: Tirsdag morgen blei partiløpeseddelen som oppfordra til skjerp kamp mot streikebryteriet, delt ut ved bedriftsporten der jeg jobber. Samme dagen nådde hetsen de store ~~høgdene~~ på bakgrunn av oppslag i VG og Arbeiderbladet (jeg hadde ikke lest noen av avisene). I spissen for hetsen gik et par arbeidskamerater som ellers har vært interessert og positivt innstilt overfor partiet og KK. Nå gjaldt derfor enhver pris å markere et skarpt skille mellom seg og partiet (og meg) for sjøl å garde seg mot hetsen.

Jeg kjørte unnskyldende overfor rutekninga, visste ikke hvem som sto bak, antyda at enkelte i "ungdommelig over mot" for egen regning trappa opp kampen mot streikebryteriet osv. Prøvde å omgå spørsmålet ved å si at "rutekninga måtte ikke hindre oss i å se realitetene i saka", "de streikende måtte ikke klandres". På direkte spørsmål om jeg ikke trudde på det som sto i VG, svarte jeg at VG er først og fremst ei anti-kommunistisk avis, borgerskapetskloakkorgan, at jeg stolte på fotballresultatene i VG og ikke stort mere. Jeg prøvde i alle diskusjoner å få til å snakke om streiken og bakgrunnen for den, men kjørte svakt og defensivt og kom ingen veg.

Samme kvelden var jeg på gruppemøte i partiavdelinga der vi diskuterte "Partiet og fagbevegelsen" med hovedvekt på økonomisme i fagligpolitikken, masselinja i det faglige arbeidet og organisering for kamp. Bortsett fra løst prat før møtet, i pausen og etter møtet der det viste seg at alle var usikre på rutekninga, tok vi ikke opp utviklinga i sopp-streiken til spesiell diskusjon. Etter møtet traff jeg en kamerat fra DS. Jeg kjørte hardt mot rutekninga, kalte den eventyrpolitikk, spurte om midlene i kampen mot streikebryteriet var et strategisk eller taktisk spørsmål, og hvis det var det siste om det var riktig å bruke midler som isolerte oss fra massene osv. Argumentene mine blei avvist på alle punkter, men jeg fulgte parolen "jeg vet du har rett, men jeg gir meg ikke" og "reddet ansiktet" ved å snakke om Kina.

Vel hjemme igjen studerte jeg nøye det som sto i KK og partiløpeseddelen om nødvendigheten av skjerp kamp mot streikebryteriet, gikk gjennom mine egne argumenter og min egen praksis og fant ut at jeg hadde stått for ei tvers igjennom revisjonistisk linje. Samtidig som jeg fikk tak på hva som måtte være rett, var det konkret å føle hvordan marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning blir en materiell kraft som kan forandre verden når massene griper den. Dagen etter og de følgende dagene gikk jeg på jobben full av kamplyst, diskuterte med alle jeg kom i kontakt med og var på offensiven i diskusjonene. Resultat: Den dagen jeg kjørte høgre, ramla bra folk som var i tvil ned på feil side. Dagene

etter klarte jeg, om jeg ikke fikk noen til å si at de støtta streiken fullt ut, i hvert fall å få igang mange bra diskusjoner. Om lovlige og "ulovlige" streiker, om streikebryteri, om streikebrytermes ungdomsfylking osv. Av de jeg diskuterte med heller enkelte i retning av å støtte streiken, og noen som var kraftig i mot, er blitt mere usikre og forsiktige.

Oppsummert består den revisjonistsike linja jeg fulgte i:

- Ikke å studere partiets propaganda, i realiteten å la VG og "Arbeiderbladet" "informere" arbeidskameratene.
- Ved formelt å følge, men reelt å bryte den demokratisk sentralismen ved unnvikende, svakt og defensivt å kjøre ut linja med skjerp kamp mot streikebryteriet.
- Ikke ha tillit til ledende organer.
- Empirisme. Jeg har kommet kort i fr emmedarbeiderspørsmålet på jobben, heller ikke har jeg klart å få de som har støtta opp om andre viktige streiker til å støtte sopp-streiken. Dermed gjorde jeg som frosken i brønnen - lot min erfaring være alt og da "min brønn" raste sammen, trodde jeg hele verden raste sammen.
- Da vi hadde møte for å korrigere høyre i faglig-politikken, lot jrg - som hadde innledninga - vær å knytte diskusjonen til det mest nærliggende og konkrete av alt og som samtlige var usikre på, nemlig sopp-streiken.

- I stedet for partilinja og marxismen-leninismen fulgte jeg "Roiseland-linja". Da han i en utenriksdebatt i Stortinget blei spurt om han godtok bombinga av Nord-Vietnam, svarte han "ikkje napalm". Like viktig er det å si at å stoppe streikebryteriet er være eller ikke være for streiken og gå inn for skjerp kamp mot streikebryterne, for så å dette på ryggen fordi en streikebryterfamilie har fått kasta inn noen vinduer.

Kamerater - kampen mellom de to klassene, de to linjene og de to vegene i partiet pågår hele tida. Revisjonismen i egne rekker og i oss sjøl er seigliv og må nedkjempes gang på gang. Vi må være flinke til å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og knytte teorien til vår egen praksis. Vi må ha tillit til partiet og dets korrekte ledelse.

Trapp opp støtten til de streikende Champignonarbeiderne. KAMP MOT ALT STREIKEBRYTERI - OGSÅ I EGNE REKKER!

4.11.- 76
Viggo

mobiliser til fff's kvinneseksjon!

Hva har kvinnekampen på 1. mai å gjøre? Hvorfor skal Kvinnefronten gå i FFF?

1. mai er arbeiderklassens internasjonale kampdag. FFF har som hovedparole "Enhet på klassekampens grunn". FFF-toga skal være et samlet uttrykk for arbeiderklassens og andre undertrykte gruppers kamp mot utbytting og undertrykking. FFF retter seg mot klassesamarbeidslinja. Kvinnekampen er en viktig del av denne bevegelsen. Kvinnefronten står på klassekampelinja, retter kampen mot monopolkapitalen og imperialismen og ønsker å slå sammen med alle som har felles interesser. KF har derfor sin nødvendige og naturlige plass i FFF.

KF tilslutter seg FFF på sitt grunnlag - 10 paroler som er stilt på grunnlag av plattformen til KF.

Noen har stilt spørsmålsteget ved parola "Kamp mot monopolkapitalens krisepolitikk". Denne parola er riktig fordi den nettopp reiser kampen mot den politikken monopolkapitalen fører for å velte byrdene av den nåværende økonomiske krisa over på arbeidsfolk. Det dreier seg konkret om innskrenkninger, permitteringer, oppsigelser, nedskjering av budsjettene til helse/sosialsektoren, kombioppgjøret osv., altså tiltak som også spesielt rammer kvinnene.

Noen mener at vi mobiliserer snevrere fordi grunnlaget har med paroler mot monopolkapitalen og de to supermaktene. Jeg mener disse kameratene tar feil. Krisepolitikken til monopolkapitalen og undertrykkinga og innblandinga til supermaktene er godt kjent blant massene og vekker stor motstand. Erfaringer både med protester mot kombioppgjøret, rasjonaliseringa i Televerket og underskrift-listene til 21. august har vist oss det.

DNA-tog og SV-tog står i motsetning til KF's grunnlag.

DNA-toget er et tog for en reaksjonær abortlov, for økte daghjempriser, for nedleggelse av kvinnearbeidsplasser, for suspensjoner og oppsigelser av kampvillige arbeidere, mot streikeretten osv.

SV-toget vil helt sikkert legge vekt på "røde" kvinnekampparoler, og framstille seg som toget som fører 8. mars videre. Dette må ikke forvirre noen - SV bruker kvinnekraava som valgflesk, for å fiske stemmer og for å sabotere kvinnekampen.

SV sier sjølbestemt abort - men hvorfor fremmer de ikke en lov om det nå, hvis de mener det alvorlig. Nei, de opprettholder Hauglins reservasjonsrett, de selger kvinnekraav for valgtaktikk.

SV sier gratis barnehager til alle barn - men det blir som SV-eren i Drammen som ropte "gratis daghjem" i demonstrasjonen, og etterpå gikk inn og stemte for prisstigning.

SV stemte for barnehagelova. Den opphever maksimalprisen på daghjem, og har ført til prisstigning over hele landet. Det går klart fram av lova at det ikke skal bygges daghjem til alle barn - ikke engang som målsetting.

SV går inn for "arbeid til alle - også kvinner og ungdom". Men de stemmer for automatiseringa i Televerket, og står derfor ansvarlig for nedleggelse av 10.000 arbeidsplasser, flest kvinnearbeidsplasser.

Slik går SV klart mot KF's plattform. I tillegg kommer SV's streikesabotasje, og at de prøver å bruke myten om "kvinnen som spesielt fredelig" til å gjøre kvinnebevegelsen til aktiv støttespiller for Bresjnevs fredsbløff.

Avslør SV's valgflesk!

8. mars slutta en god del opp om det andre toget på riktige paroler, og ledelsen ble presset til å kline seg nærmere oss i politikken. Nå må vi gå offensivt ut mot SV-tog - eventuelt SV-pynt på Samorgtog. Vi må avsløre ledelsens råtne praksis og vise folk at kampparolene for kvinnenes interesser hører hjemme i FFF og bare der.

Noen kamerater skjønner ikke betydninga av å ha egen kvinneseksjon, kvinnene kan jo gå i faglig- eller boligseksjon.

Det er viktig å se at det er mulig å mobilisere mange til FFF's kvinneseksjon nettopp ut fra paroler på kvinnekampen, på abort og daghjem, folk som ellers ikke ville gått i FFF. 4.500 i 8. mars-komiteens tog og 4.100 i det andre viser mulighetene. Samtidig har kvinnekampen stor strategisk betydning, og det er viktig at FFF's kvinneseksjon, som står for ei riktig linje i denne kampen, blir stor. I år blir det også viktig i forhold til et SV-tog som kjører seg opp på kvinneparoler.

KF's hovedoppgave nå er å mobilisere til FFF på sitt grunnlag, til KF's seksjon i kvinneseksjonen. Det betyr at KF-gruppa skal drive mobiliseringsarbeid, under ledelse av styret i gruppa. Arbeidet må sjølsagt samordnes med FFF lokalt, men

KF skal drive eget arbeid!

KF skal altså mobilisere til KF's seksjon. Når det gjelder mobiliseringa forøvrig er faglig seksjon prioritert over kvinneseksjonen. Når det gjelder den enkelte vi mobiliserer, er det sjølsagt avhengig av hvor de sjøl vil gå.

Hvordan skal vi mobilisere?

Vi skal holde fast ved linja med å legge hovedvekta på å gå bredt ut til massene av uorganiserte kvinner, og bygge på erfaringene fra 8. mars. Vi skal systematisk oppsøke alle som gikk i 8. mars-komiteens tog, få med oss dem, og få dem til å være med på å mobilisere andre de kjenner.

Vi skal gå på alle dem som var enig i plattformen eller deler av plattformen, men som satt hjemme eller gikk i det andre toget. Dette krever at vi bruker mye tid til å diskutere med folk, vi bør ikke holde flere møter enn høyst nødvendig. Samtidig må ledelsen hele tida oppsummere hvilke innvendinger folk møter og hva vi svarer

på dem, og kontrollere at alle blir oppsøkt.

Vi må legge vekt på å mobilisere på kvinnes krav, spesielt kampen for abort og daghjem har virkelig stor masseoppslutning. Arbeid for å støtte og spre betalingsboikotten ved Hovin daghjem må brukes aktivt i mobiliseringa.

Vi må legge vekt på virkelig å mobilisere på lokale paroler, ikke bare ta dem med i toget. En viktig del av dette er å trekke dem det gjelder med i utforminga av de lokale parolene, diskutere aksjoner på grunnlag av dem osv.

Erfaringene fra 8. mars viste at aksjoner, f.eks. pornobålet på yrkesskolen og aksjonene på Regnbuen og Fagerborg skapte en god del oppmerksomhet og diskusjon, men også at det er viktig å bruke dem til å mobilisere til bestemte paroler i toget. 8. mars var det få grupper som stilte antiimperialistiske paroler eller andre saker ut over det rent lokale. Det er viktig å huske at kvinner er opptatt av det som skjer i verden. Vi må derfor ta initiativ til diskusjon om slike paroler også.

Grunnlaget er utmerket - vi har gode erfaringer å bygge på. Men det er avhengig av oss om vi når ut med politikken til de titusener som i dag ønsker å sloss for kvinnefrigjøring.

Kamerat i KF.

øk kontingenten – styrk partiet!

Utgangspunktet for de diskusjonene som nå pågår i avdelingene for å øke partikontingenten er slått fast i vedtektene. I § 3 står det at medlemmene av AKP(ml) har plikt til å "støtte partiet økonomisk så mye som mulig". Videre skal partimedlemmene "føre et enkelt liv og arbeide hardt for arbeiderklassen og partiets sak".

Ettersom kampen mot høyreavviket har utvikla seg, har også den korrekte kommunistiske stilen i økonomiarbeidet blitt styrka. Disse to sakene har sjølsagt nær sammenheng. Oppgjøret med høyre har på det økonomiske området konkretisert seg i at medlemmene har blitt mer offervillige. Stikkord i denne forbindelsen er kontingentkampanja for 1½ år siden, RV-innsamlinga foran valget i 75, og sjølsagt rotasjonskampanja. Når dette leses er KK dagsavis, til borgerskapets store fortvilelse.

Hvorfor ny kontingentkampanje nå?

Kontingentkampanja for 1½ år siden var vellykka. Den ga partiet e. godt økonomisk grunnlag å stå på. Samtidig viste den at medlemmene er villige til å betale høyere kontingent bare de blir mobilisert til å gjøre det. I løpet av disse 1½ åra har det skjedd mye. For det første har partiet styrka seg både kvantitativt og kvalitativt. For det andre har klassekampen skjerpa seg kraftig. Arbeiderklassen og dens parti blir møtt med stadig mer brutal hets og trakassering. Borgerskapet har begynt å argumentere med bomber. Dette betyr at partiets oppgaver vokser raskt. Disse oppgavene skal løses, og dette koster penger. Hvis ikke partiet har pengene, betyr det at oppgavene ikke vil bli løst. Så enkelt er det. Derfor er det uhyre viktig at kontingenten stadig øker, i takt med partiets oppgaver.

Hvordan gjennomføre kampanja?

For det første er det viktig å gjennomføre kollektive diskusjoner om hvert enkelt medlems kontingent. Med utgangspunkt i det som er slått fast i vedtektene, bør kontingenten fastsettes ut fra hver enkelts økonomiske evne.

Videre bør alle legge fram et budsjett som viser hva de bruker penga til. Ofte vil sånne budsjett vise at folk kan betale mye mer enn de gjør nå. Hvis det er kamerater som ikke kan legge fram budsjett,

tyder det ikke bare på at det er rot og anarki i den personlige økonomien, noe som er ille nok. Ofte betyr det også at disse kameratene kan betale mye mer enn de gjør nå, nettopp fordi rot og anarki medfører sløsing. Disse kameratene må oppfordres til å få orden i økonomien sin. Avdelingene må hjelpe kameratene med dette, og følge opp hvordan det går. I det hele tatt må det tas et oppgjør med det synet som går ut på at personlig økonomi er en privatsak. Personlig økonomi for kommunister er ikke mer privatsak enn personlig fritid er det.

Det er viktig at avdelingene følger opp kampanja, og ikke lar det bli med denne ene diskusjonen. Kampanja må ses på som ei kampfølgje. Det må diskuteres nøye med kamerater som etter avdelingas mening betaler for lite. Når kameratene får vesentlig bedre økonomi må alltid kontingenten diskuteres og vurderes på nytt. Dette vil være tilfelle når folk får vesentlig bedre lønn, når private lån er nedbetalt osv.

Erfaringer til nå.

Hittil er det forholdsvis få rapporter som er kommet, men alt tyder på at entusiasmen for kampanja er stor. Flere avdelinger har overoppfylt målsettinga ganske mye, og enkelte kamerater har dobla kontingenten. Ei avdeling stilte parola: "Flest mulig bort fra laveste sats - flest mulig opp i høyeste sats". Da diskusjonen var ferdig lå 2/3 av medlemmene på høyeste sats, og ingen var igjen i den laveste. Flere kamerater mente det var pinlig at de hadde betalt så lite tidligere.

Sånne eksempler viser at når kampanja blir tatt alvorlig er det stor entusiasme, og mye penger å hente.

Vi trur det er mulig å overoppfylle den målsettinga avdelingene har fått ganske kraftig. Forutsetninga for dette er imidlertid at avdelingene gjennomfører grundige diskusjoner på kontingenten, og at alle medlemmene tar alvorlig på å oppfylle vedtektenes krav om å leve enkelt og arbeide hardt.

Fram for ei kraftig overoppfylling av målsettingene!

DS/kass.

om 8. mars toget i oslo.

Dette er en kritikk av opplegget for 8. mars-toget. Meget kort:

1) Når skal arrangørene av demonstrasjoner lære seg å ta hensyn til unger? Ungene våre vil neppe se fram til å delta i demonstrasjoner når de blir eldre, når de blir vant til denne eviglange somlinga før toget går ut. Unger sutrer, foreldre blir utålmodige og kjeffer. Alt mens appellene durer i bakgrunnen. Veldig synd fordi foreldrene til mange barn overhodet ikke hører appellene.

2) Er tre appeller for mye? 8. mars er blitt proklamert som også de uorganiserte kvinnes dag. Altså hadde jeg tatt med meg noen slike, både i fjor og i år. Det falt delvis uheldig ut. De følte seg pumpa, "alt kom mot dem, som en storm", som en av dem sa etter møtet i fjor. Hun klarte ikke å skille appellene fra hverandre, vi som er vant til å lese om disse sakene i blader og i KK tåler mye, og vi klarer å absorbere mye. Når man skal roe ned en sliten, sulten unge, selv kommer rett fra jobb, samtidig som man skal høre og forstå - LÆRE -

av det som blir sagt i appellene, kan det rett og slett bli for mye på en gang. Jeg mener dette ikke er å undervurdere massene, men å være realistisk. Appeller som må oversettes er etter min mening å gå for langt, det kunne enhver som lyttet høre på uroen i forsamlingen. Mao har sagt at møter ikke skal vare for lange. Jeg mener 8. mars-møtet i år og i fjor var for lange.

3) Sjøl om ungenes og ungdommens krav er viktige - strategisk veldig viktige - tror jeg det var gærn prioritering å sette ungdomsappell i stedet for appell om Televerkets automatisering. Her er det snakk om retten til arbeid for ti tusen kvinner! Jeg hørte ikke innholdet i appellen, så jeg vurderer muligens subjektivt og uten å ha gjort undersøkelser.

Kameratslig hilsen Eva.

svar til eva.

1) Årsaken til at torgmøtet var før toget gikk, og at toget ikke gikk før kl. 18.30, var at politiet nektet oss å gå før pga. det andre toget. Dette ble kjent etter at tidspunktet var offentliggjort på løpesedler. I den situasjonen mente vi det var best å ta møtet først. Denne forklaringen skulle vært gitt av møteleder, som glemte det. Det var en feil - det skulle vært gitt en slik "meddelelse for å berolige offentligheten."

2) Møtet varte $\frac{1}{2}$ time, og ble avvirket stramt, uten sommel. Jeg mener dette ikke er for langt på en slik politisk viktig dag. Møtet skal gi demonstrasjonen videre innhold og politikk, og propagandere den aktive kampen. Det er også folk som kommer for å høre appellene. Å gå imot appeller som skal oversettes - dvs. å gå inn for at bare nordmenn skal kunne holde appeller ved demonstrasjoner - er i konsekvens ei sjåvinistisk linje.

3) Det er klart det er problemer knyttet til det å ha med unger i demonstrasjoner. Med litt eldre unger lar det seg gjøre å forklare litt om det som sies. Men jeg mener det er å sette hensynet til ungene over politikken å kreve at en nærmest skal kutte torgmøter av hensyn til dem. (Hvorvidt unger går i demonstrasjoner når de blir eldre tror jeg mer avhenger av foreldrenes innstilling og hvor mye de forklarer ungene.)

4) Vi vurderte ungdomsappell som riktig ut fra at hovedappellen la stor vekt på spørsmålet om kvinnes rett til arbeid.

5) Jeg synes kritikken din er ensidig og litt sur. Det er mulig de uorganiserte du hadde med deg ble skremt, men jeg tviler på at det var hele inntrykket deres. For veldig mange uorganiserte var 8. mars en viktig erfaring og en stor

betalingsstreik ved hovin daghjem.

Flertallet av foreldrene ved Hovin daghjem har gått til betalingsstreik. Tirsdag 22. mars vedtok de fra 1. mars å sette satsene for 1976 inn på sperret konto til følgende krav er innfridd:

- 1) Krav om bedring av forholdene på daghjemmene. Tre heltidsansatte pr. avdeling. Betydelig økning av driftsbudsjettet.

- 2) Lørdagsåpning må opprettholdes.

- 3) Bystyret må omgjøre vedtaket om 20 % prisstigning og fastsette 250 kroner som maksimalpris.

Det er opplagt grunnlag for liknende aksjoner mange steder, og det er helt avgjørende at aksjonen sprer seg. Propagander eksemplet Hovin! Spre materiale om betalingsstreiken! Ta opp saka på foreldremøter!

verv nye medlemmer til kf!

Jeg mener det er mulig å verve mange nye medlemmer til KF, og at det er oss sjøl det står på. Slår vi oss til ro med at det var bra at folk var aktive 8. mars, og kanskje blir med i 1. mai-arbeid? Eller forstår vi at det er avgjørende at de organiserer seg i Kvinnefronten - slik at KF blir i stand til å kjempe for kvinnes krav på stadig fler områder. Abortkampen må trappes opp, motstanden mot statens og kommunenes daghjemspolitikk er svær, kvinner mister jobben, kampvillige jenter suspenderes og trakasseres. Alt dette og mere til krever en slagkraftig Kvinnefront.

8. mars viste oss en del av grunnlaget for kvinnekamp i denne byen - og enda er det kamerater som ikke ser det som mulig og nødvendig å rekruttere til KF. En kamerat vervet medlemmer til KF i selve toget. Her er hennes erfaring:

- Jeg gikk bort til folk og spurte om de ville være med i Kvinnefronten.

- Tja, de hadde tenkt på det, men de var ikke helt sikre.

- Jeg spurte om det var noe spesielt de var uenige i eller syntes var dårlig ved KF.

- Nei, de syntes KF var en bra organisasjon, og det var ikke noe spesielt de var uenige i. De hadde lyst til å jobbe med kvinnespørsmål.

- Jeg sa at som medlem var det lettere å diskutere politikken og å arbeide med saker som sjølbestemt abort, daghjem osv.

- De var enige i det. Noen hadde tidligere henvendt seg til KF, men hadde aldri blitt oppsøkt (!). Andre hadde sett lite til KF-gruppa på stedet sitt, de var aldri blitt spurt, og var litt skuffet over det.

- Jeg lovet at det ikke skulle gjenta seg, og de ble medlemmer.

Jeg tror denne erfaringen er typisk. Veldig mange er ikke med i KF fordi de aldri er blitt spurt eller blitt diskutert med.

Sjøl sagt gikk det også folk i toget som ikke sier ja på flekken. Da må vi diskutere med dem. Vi trenger å vite hvorfor de ikke vil bli med i KF, hva slags kritikk de har, hva de har hørt eller opplevd. Gjennom å spørre alle vil vi helt sikkert få masse nye medlemmer, samtidig som vi vil lære mye om hvordan vi kan gjøre KF til en bedre og mer slagkraftig kamporganisasjon for kvinner.

Lillian.

forts fra s. 23

opplevelse - å oppleve enheten mellom 4.500 i felles kamp mot all kvinneundertrykking.

Til slutt en kritikk til mange kamerater på torget: Det er fortsatt en stil med skravling og vasing mens det holdes politisk viktige appeller. Hva slags inntrykk gjør det på uorganiserte? Torgmøtet tok opp viktige kampsaker, kommunistenes oppgave må nettopp være å disku-

tere disse sakene videre med massene, propagandere erfaringene fra Hustadstreika, fra Chile, fra Stovner, og sørge for at de får politiske lærdommer med seg fra 8. mars.

Kamerat i 8. mars-komiteen

temmelig og syn

1911

Tom side

Tom side

Tom side